

разуваха смѣшни бръчки, послѣ стана, опъна се въ цѣлата дължина на тѣлото си, прозина се широко, и тръгна да търси.

За него, който носѣше чантата всѣки день до прогимназията, това не съставяше никаква мъжа.

Той се отправи въ антрето, подрина съ носъ лежащия на съндъка шалъ, измъкна изподъ него чантата и я донесе на Жения.

Слѣдъ десетъ минути Жения вече отиваше въ училище, а Баронътъ вървѣше редомъ съ нея, държащъ съ зъби чантата съ книги.

Ахъ, Михайлова, щастливка! — Казваха другаркитѣ ѝ, като милваха Барона. — Какво чудно кученце!